

Harlan Coben

Genezing

I

Zaterdag, 14 september

Sara Lowell keek op haar horloge. Over twintig minuten zou ze voor dertig miljoen mensen haar debuut maken op de nationale televisie. Een uur later zou er over haar toekomst worden beslist.

Twintig minuten.

Ze slikte even, ging langzaam staan en stelde haar beenbeugel bij. Na elke ademteug bleef de lucht even in haar borstkas steken. Ze moest bewegen, ze moest iets doen voor ze stapelgek werd. Het metaal van de beugel wreef langs haar been en schaafde haar huid. Na al die jaren was Sara nog steeds niet gewend aan de onhandige, kunstmatige beperking. Ja, haar been was kreupel. Dat was het al zo lang ze zich kon herinneren en dat was bijna vanzelfsprekend voor haar. Maar die grote, lompe beugel zou ze nog altijd het liefst in het water willen gooien.

Ze haalde diep adem, dwong zich te ontspannen en controleerde daarna haar make-up in de spiegel. Haar gezicht was vrij bleek, maar dat was niet ongewoon. Daar was ze aan gewend, net als aan haar slepende tred. Haar honingblonde haar was weggetrokken van haar fijne gelaatstrekken en haar grote, groene poppenogen. Ze had een brede mond en sensuele lippen die zo vol waren dat ze bijna opgezwollen leken. Ze zette haar bril met draadmontuur af en maakte de brillenglazen schoon. Een van de producers kwam naar haar toe.

‘Ben je er klaar voor, Sara?’ vroeg hij.

‘Ik ben klaar als jij er ook klaar voor bent,’ zei ze met een zwak glimlachje.

‘Mooi zo. Over een kwartier begint de uitzending. Je presenteert samen met Donald.’

Sara keek naar haar medepresentator Donald Parker. Met zijn zestig jaar was hij twee keer zo oud als zij en had hij een miljard keer meer ervaring. Hij zat al bij *NewsFlash* sinds het begin van het programma, nog in de tijd van voor de geweldige kijkcijfers van Nielsen en een marktaandeel dat geen enkel nieuwsprogramma voordien of sindsdien had gehaald. Om het kort en bondig samen te vatten: binnen de wereld van de televisiejournalistiek was Donald Parker een ware legende.

Wat denk ik hier in godsnaam te doen? Ik ben nog helemaal niet klaar voor zoiets.

Sara keek haar materiaal nerveus voor de duizendste keer door. De woorden begonnen wazig te worden. Opnieuw vroeg ze zich af hoe ze het zo snel zo ver had weten te schoppen. In een sneltreinvaart ging ze in gedachten de hele geschiedenis na: haar studententijd, haar column in de *New York Herald*, haar werk voor de kabelzender en haar debatten bij de publieke omroep. Telkens wanneer ze een treetje hoger klom op de ladder had Sara zich afgevraagd of ze nog verder kon klimmen. Ze was laaiend geworden door het jaloeerse geroddel van haar collega's, de wrede stemmen die fluisterden: ‘Ik wou dat ik beroemde familieleden had... Met wie is ze naar bed geweest om dit te bereiken...? Het komt vast door dat verdomde kreupele loopje van haar.’

Maar nee, de waarheid was veel eenvoudiger: de kijkers waren dol op haar. Zelfs wanneer ze zich hard of sarcastisch opstelde tegenover een gast, konden de kijkers geen genoeg van haar krijgen. Goed, het was waar dat haar vader de voormalig directeur-generaal van de nationale gezondheidsdienst was en dat ze getrouwd was met een bekende basketballer, en misschien was het ook wel zo dat de pijn uit haar kindertijd en haar fysieke schoonheid haar een handje hadden geholpen. Maar de woorden van haar eerste baas stonden Sara nog helder voor de geest: *In dit vak redt niemand het enkel door zijn of haar leuke uiterlijk. Dat is zelfs eerder een nadeel. De mensen hebben dan het vooroordeel dat je als knap blondje niet al te snugger bent. Ik weet dat het*

oneerlijk is, Sara, maar zo is het nou eenmaal. Je kunt niet even goed zijn als de concurrentie, je moet beter zijn. Anders krijg je het stempel van leeghoofd opgedrukt. Je wordt weggeblazen als je niet de pienterste persoon op het podium bent.'

Sara herhaalde de woorden als een soort strijdkreet, maar haar zelfvertrouwen weigerde de loopgraven te verlaten. Haar televisiedebuut vanavond was een reportage over de financiële praktijken van dominee Ernest Sanders, de televisiedominee en tevens oprichter van de Heilige Kruistocht. Hij was een grote, glibberige (lees 'slijmerige') vis. Sterker nog, dominee Sanders was akkoord gegaan om zich na de uitzending van de reportage live te laten interviewen om de aantijgingen te weerleggen. Uiteraard op voorwaarde dat *NewsFlash* het telefoonnummer om geld te doneren aan zijn kerk gedurende de hele uitzending in beeld zou brengen. Sara had haar best gedaan om haar verhaal zo neutraal mogelijk te houden. Ze noemde alleen feiten, met een minimum aan bedekte toespelingen en conclusies. Maar diep vanbinnen kende ze de waarheid omtrent dominee Ernest Sanders. Die waarheid was met geen mogelijkheid te omzeilen.

De man was een klootzak van het zuiverste water.

De studio gonsde van de drukte. Technici lazen metertjes af en pasten de belichting aan. Cameramannen plaatsten hun lenzen. De autocue werd getest, niet meer dan drie woorden per regel zodat de kijkers thuis de blik van de presentator niet van links naar rechts zouden zien gaan. Regisseurs, producers, technici en studiohulpjes renden af en aan over de set, die eruitzag als een grote woonkamer zonder plafond en met maar één muur, alsof een reus de zijanten had weggescheurd om naar binnen te kunnen kijken. Een man die Sara niet kende kwam op haar af gesneld.

'Alsjeblieft,' zei hij toen hij haar een paar velletjes papier overhandigde.

'Wat is dit?' vroeg ze.

'Papieren.'

'Dat zie ik, maar wat moet ik ermee?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Doorheen bladeren.'

‘Wat?’

‘Ja, je weet wel, wanneer je naar de reclame gaat en de camera bij je wegdraait. Dan kun je ze even doornemen.’

‘Moet dat?’

‘Dan zie je er wat belangrijker uit,’ verzekerde hij haar voor hij er weer snel vandoor ging.

Ze schudde haar hoofd. Helaas, er viel nog zo veel te leren.

Zonder zich er echt van bewust te zijn, begon Sara zachtjes te zingen. Over het algemeen beperkte ze het zingen tot de badkamer of de auto, bij voorkeur vergezeld van een bijzonder luid staande autoradio, maar soms, als ze nerveus was, zong ze in het openbaar. En hard.

Toen ze bij het refrein van ‘Tattoo Vampire’ (*Vampire photo suckin’ the skin*) kwam, werd haar stem luider en begon ze luchtgitaar te spelen. Ze ging er helemaal in op en liet zich compleet gaan.

Even later beseftte ze dat mensen naar haar keken.

Ze deed haar handen weer omlaag langs haar lichaam en liet haar goedgestemde luchtgitaar de vergetelheid in zakken. Het lied stierf weg op haar lippen. Met een glimlach haalde ze haar schouders op en zei: ‘Eh... sorry.’

De studioploeg ging weer aan het werk zonder haar nog een blik waardig te keuren. Nu haar luchtgitaar weg was, probeerde Sara aan iets te denken wat afleiding en troost bood.

Ogenblikkelijk gingen haar gedachten naar Michael. Ze vroeg zich af wat Michael nu aan het doen was. Hij was vast bezig om van zijn basketbaltraining naar huis te joggen. Ze stelde zich voor hoe hij met zijn een meter tweeënnegentig de deur opendeed met een witte handdoek om zijn hals en in zijn van zweet doordrenkte grijze trainingstrui. Hij droeg doorgaans de bizarste korte broeken. Fel oranje, gele of roze bermudashorts die tot op zijn knieën kwamen of een driekwartbroek met een idiote print. Zonder zijn passen te onderbreken zou hij langs de dure piano joggen en naar de tv-kamer gaan. Daar zou hij iets van Bach opzetten, en vervolgens naar de keuken lopen om zich een glas versgeperst sinaasappelsap in te schenken waarvan hij de helft in één teug zou opdrinken. Daarna zou hij zich in de

luie stoel laten zakken en zich laten meevoeren door de kamermuziek.

Michael.

Alweer een tikje op haar schouder. ‘Telefoon voor je.’ Dezelfde man die haar het stapeltje papieren had gegeven, overhandigde haar nu een draagbare telefoon.

Ze nam de telefoon aan. ‘Hallo?’

‘Heb je al gezongen?’

Er verscheen een glimlach op haar gezicht. Het was Michael.

‘Blue Oyster Cult?’ vroeg hij.

‘Ja.’

‘Laat me eens raden.’ Michael dacht even na. “Don’t Fear the Reaper”.

‘Nee. “Tattoo Vampire”.

‘O, god. Wat vreselijk. Zeg, wat doe je nu precies?’

Sara deed haar ogen dicht en voelde dat ze zich langzaam ontspande. ‘Niet veel. Ik zit wat te wachten op de set tot we kunnen beginnen.’

‘Heb je nog luchtgitaar gespeeld?’

‘Natuurlijk niet,’ zei ze. ‘Ik ben een serieuze journaliste. Toe, zeg.’

‘Aha. En hoe zenuwachtig ben je nu?’

‘Ik voel me eigenlijk behoorlijk rustig,’ antwoordde ze.

‘Liegbeest.’

‘Nou, goed dan. Ik ben doodsbang. Ben je nou tevreden?’

‘Ik ben in de wolken,’ antwoordde hij. ‘Maar onthou één ding.’

‘Wat dan?’

‘Je bent altijd bang voor de uitzending begint. Hoe banger je bent, hoe beter je presenteert.’

‘Vind je dat echt?’

‘Nee, dat wéét ik,’ zei hij. ‘Die arme man zal niet weten wat hem overkomt.’

‘Echt waar?’ vroeg ze terwijl haar gezicht begon te stralen.

‘Ja, echt,’ zei hij. ‘Mag ik je nu even snel iets vragen? Moeten we vanavond echt naar dat galafeest van je vader?’

‘Ik zal je even snel antwoord geven: ja.’

‘Moet ik in avondkleding?’ vroeg Michael.

‘Ja, ook dat.’

‘Die grote, saaie gelegenheden kunnen zo vervelend zijn.’

‘Vertel mij wat.’

Hij liet een korte stilte vallen. ‘Mag ik je dan op zijn minst wild nemen op het feest?’

‘Wie weet?’ antwoordde Sara. ‘Misschien bof je wel.’ Ze klemde de hoorn even vast tussen haar hals en schouder. ‘Komt Harvey vanavond nog naar het feest?’

‘Ik haal hem op als ik ernaartoe ga.’

‘Fijn. Ik weet dat hij niet goed met mijn vader kan opschieten...’

‘Je bedoelt dat je vader niet goed met hém kan opschieten,’ verbeterde Michael haar.

‘Nou ja, het is maar hoe je het noemt. Ga je vanavond nog met hem praten?’

‘Waarover?’

‘Hou je niet van den domme, Michael,’ zei ze. ‘Ik maak me zorgen over je gezondheid.’

‘Luister, gezien Bruce’ dood en alle problemen op de kliniek heeft Harv op dit moment genoeg aan zijn hoofd. Ik wil hem niet lastigvalen.’

‘Heeft hij het met jou nog over Bruce’ zelfmoord gehad?’ vroeg Sara.

‘Met geen woord,’ zei Michael. ‘Om eerlijk te zijn, maak ik me een beetje zorgen om hem. Hij komt het lab amper meer uit. Hij is dag en nacht aan het werk.’

‘Zo is Harvey altijd al geweest.’

‘Dat weet ik, maar deze keer is het anders.’

‘Gun hem nog wat tijd, Michael. Bruce is pas twee weken dood.’

‘Het is meer dan alleen Bruce.’

‘Wat bedoel je?’

‘Dat weet ik niet. Ik gok dat het iets met de kliniek te maken heeft.’

‘Michael, wil je het alsjeblieft met hem over je maag hebben?’

‘Sara...’

‘Schiet hem vanavond even aan... doe het voor mij.’

‘Nou, goed dan,’ stemde hij onwillig in.

‘Beloof je dat?’

‘Ja, dat beloof ik. En, Sara?’

‘Wat is er?’

‘Geef die dominee uit het Zuiden een ongenadig pak op zijn donder.’

‘Ik hou van je, Michael.’

‘Ik ook van jou.’

Opnieuw voelde Sara een tikje op haar schouder. ‘Nog tien minuten.’

‘Ik moet ophangen,’ zei ze.

‘Tot vanavond dan,’ zei hij. ‘Dan zal ik wild de liefde bedrijven met een beroemde televisiepersoonlijkheid in haar vroegere slaapkamer.’

‘Ja, ja, droom maar lekker verder.’

Toen hij de hoorn op de haak had gelegd, trok er opnieuw een felle pijscheut door Michael Silvermans onderbuik. Hij boog zich voorover terwijl hij met zijn hand een plek onder zijn ribbenkast bedekte en zijn gezicht zich tot een grimas vertrok. Hij had al weken met een zekere regelmaat last van zijn maag. In eerste instantie had hij gedacht dat het een griepje was, maar daar was hij niet zo zeker meer van. De pijn begon ondraaglijk te worden. Zelfs de gedachte aan eten zorgde ervoor dat zijn maag achterwaartse salto's maakte.

De *Zevende symfonie* van Beethoven dreef als een welkome bries door de kamer. Michael deed zijn ogen dicht en liet de melodie als een tedere masseur aan het werk gaan om zijn pijnlijke spieren los te maken. Hij werd door zijn teamgenoten onophoudelijk geplaagd met zijn muzikale voorkeur. Reece Porter, de zwarte *power forward* die samen met Michael medeaanvoerder was van de New York Knicks, zat altijd geintjes met hem te maken.

‘Hoe kun je toch naar die slappe zooi luisteren, Mikey?’ vroeg hij dikwijls. ‘Er zit geen beat of ritme in.’

‘Ik beseft dat het muzikale oor van een Chopin zich niet kan meten met dat van een MC Hammer,’ antwoordde Michael dan meestal,

‘maar probeer er eens voor open te staan. Luister gewoon eens, Reece. Laat de noten over je heen spoelen.’

Reece zweeg en luisterde even. ‘Ik krijg het gevoel dat ik opgesloten zit in het kantoor van een tandarts. Hoe kan deze slappe zool je vlak voor een belangrijke wedstrijd nou energie geven? Je kunt er niet eens op dansen. Je kunt er eigenlijk niets mee.’

‘Ah, maar luister nou eens.’

‘Het heeft niet eens een tekst,’ zei Reece.

‘En jouw geluidsvervuiling wel? Kun jij boven al die herrie uit de tekst nog verstaan?’

Reece begon te lachen. ‘Mikey, jij bent typisch een blanke snob,’ zei hij.

‘Als het jou hetzelfde is, heb ik liever de term “pompeuze bleekscheet”.’

Die goeie ouwe Reece. Michael hield een glas vers sinaasappelsap vast, maar de gedachte aan zelfs maar één slokje maakte hem misselijk. Vorig jaar zijn knie en nu zijn maag. Het sloeg gewoon nergens op. Michael was altijd een van de gezondste mensen van de basketbalcompetitie geweest. Hij had zijn eerste tien seizoenen als NBA-basketballer doorstaan zonder ook maar een schrammetje op te lopen tot hij, iets meer dan een jaar geleden, zijn kniebanden had gescheurd. Het was op zijn leeftijd al zwaar genoeg geweest om terug te komen na een reconstructieve knieoperatie... het laatste waar hij nu behoefte aan had, was deze mysterieuze maagkwaal.

Michael zette het glas neer, liep de kamer door en controleerde of de videorecorder goed was ingesteld. Daarna zette hij de stereo uit en de televisie aan. Sara zou over enkele minuten haar debuut maken voor *NewsFlash*. Michael schoof onrustig heen en weer in zijn stoel. Hij draaide zijn trouwring telkens rond en wreef over zijn gezicht. Hij probeerde zich te ontspannen maar net als Sara slaagde hij daar niet in. Er was geen enkele reden om zenuwachtig te zijn, bracht hij zichzelf in herinnering. Alles wat hij over de telefoon tegen Sara had gezegd was waar. Ze was een geweldige verslaggeefster, zo niet de beste. Ze was erg scherp en snel van geest. Altijd goed voorbereid en toch spontaan, al had ze soms misschien iets van een betweter. Maar

wel met gevoel voor humor indien nodig. En ze was bijna altijd zo vasthoudend als een bulldog.

Michael had aan den lijve ondervonden hoe vasthoudend Sara als interviewster kon zijn. Ze hadden elkaar zes jaar geleden ontmoet toen ze de opdracht had gekregen om hem voor de *New York Herald* te interviewen, twee dagen voor het begin van de finales van de NBA. Het was de bedoeling dat ze een persoonlijk, niet-sportgerelateerd stuk zou schrijven over zijn leven buiten het basketbalveld. Dat vond Michael niet leuk. Hij wilde niet dat zijn privéleven, en dan vooral niet zijn verleden, breed in de kranten werd uitgemeten. Zijn privéleven ging niemand wat aan, had hij tegen Sara gezegd, waarbij hij zijn toevlucht had genomen tot iets kleurrijker taalgebruik om zijn mening te onderstrepen, waarna hij de hoorn op de haak had gesmeten om zijn woorden extra kracht bij te zetten. Maar Sara Lowell liet zich niet zo gemakkelijk afschepen. Of eigenlijk wist Sara Lowell van geen opgeven. Ze wilde dat interview per se hebben. En daar maakte ze werk van.

Een steek van pijn verdrong de herinnering. Michael pakte zijn onderbuik beet en sloeg dubbel op de bank. Hij zette zich schrap en wachtte. De pijn ebde langzaam weg.

Wat is er verdomme met me aan de hand?

Hij leunde achterover en wierp een korte blik op de foto van Sara en hem die op een plankje achter de televisie stond. De korte blik veranderde in een langdurig staren naar de foto waarop hij over Sara heen gebogen stond, met zijn armen stevig om haar slanke taille geslagen. Ze zag er zo klein, zo pijnlijk mooi uit en ook zo verdomd breekbaar. Hij had zich vaak afgevraagd waardoor Sara nou precies zo onschuldig en teer leek. Het had beslist niets met haar figuur te maken. Ondanks haar slepende been ging ze drie keer per week naar fitness. Haar lichaam was klein, strak en atletisch gebouwd. Een betere omschrijving was misschien dat ze eruitzag om op te vreten, en ze was zo sexy als wat. Michael keek opnieuw naar de foto en probeerde zijn vrouw objectief te beoordelen. Sommigen zouden zeggen dat haar porseleinbleke huidskleur haar een ongekunsteld voorkomen gaf, maar dat was het niet. Haar ogen, dacht Michael, die